

Arrest

nr. 138 226 van 11 februari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Stad ANTWERPEN, vertegenwoordigd door de Burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Israëlische nationaliteit te zijn, op 19 december 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 11 juni 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 januari 2013 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 12 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JEENINGA, die loco advocaat D. CHABOT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat L. BRACKE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster diende op 13 december 2011 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Op 11 juni 2012 nam de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen een beslissing houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing:

“Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan 3 maanden als familielid van een burger van de Unie; heeft de gevraagde documenten niet voorgelegd, namelijk : bewijs voldoende en regelmatig

bestaansmiddelen Belg, ziektekostenverzekering geldig in België voor Belg en familie, geregistreerd huurcontract of eigendomsakte."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan in de synthesesamenvatting:

"Schending van de artikelen 40ter en 42 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, alsmede artikel 52 van het K.B. van 8 oktober 1981. Betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

IV. 1. Argumentatie verzoekende partij:

Dat deze artikelen bepalen dat verzoekster een aanvraag vestiging kan indienen op grond van gezinshereniging als familielid van een Belg. Dat de procedure voor de aanvraag overeenkomstig artikel 40ter vreemdelingenwet beschreven wordt in voornoemd artikel 52 van het K.B. van 8/10/1981 dat als volgt bepaalt: (...). Dat er bijgevolg binnen een termijn van verval, een beslissing dient genomen te worden, niet moet er een positieve beslissing worden afgeleverd, (zie art. 52, §4, tweede lid. Dat desbetreffende verwezen wordt naar artikel 42 van de Wet van 15 december 1980 op zijn beurt stelt: (...). Dat bijgevolg een beslissing diende genomen te worden en aan verzoekster een verblijfskaart diende afgeleverd te worden de wet (art. 42 VreemW.) zegt: "een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt..., erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden" en art. 52 K.B.: (...). Verzoekster heeft zich tot de burgemeester (diens vreemdelingenzaken) van haar verblijfplaats gericht voor 27/9/2011. Met bijna 2 maanden vertraging werd op 13/12/2011 eindelijk een bijlage 19ter afgeleverd (zie stuk 5 zoals in bijlage). Er diende dan ook ten laatste op 13/06/2012 een negatieve beslissing aan verzoekster te betekenen of daarna een" verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie " overeenkomstig het model van bijlage 9". Niets gebeurde echter; Uiteindelijk toen verzoekster op haar afspraak in december met dienst vreemdelingenzaken verscheen, kreeg zij echter een negatieve beslissing tot weigering van een verblijf als familielid van Belg, wat gelet op de overschrijding van de maximumtermijn van zes maanden met meer dan 5 maanden (bijna verdubbeling!) onwettig is; Ten overvloede verwijst verzoekster naar haar bijlage 19ter, bewijs van de aanvraag: (...). Onderhavige beslissing schendt dan ook de artikelen 40ter en 42 Vreem. W. en artikel 52 ev K.B. van 8/10/1981 en dient vernietigd te worden.

IV.2. Antwoord OP de nota van verwerende partij:

Verzoekende partij stelt vast dat verweerster zich verschuilt achter zelf gecreëerd bewijs; Verzoekende partij stelt immers vast dat verweerster claimt dat wel degelijk een beslissing binnen de zes maanden werd genomen nu de bestreden beslissing stelt dat de aanvraag werd ingediend op 13/12/2011, en er een beslissing zou genomen zijn op 11/6/2012; Het antwoord is zowel feitelijk als juridisch onjuist en wel om volgende redenen:

> Ten eerste stelt verzoekende partij vast dat de beslissing "toevallig" zou zijn genomen daags voor de deadline opgelegd door de wetgever; Vreemd ook dat men "vergeet" de akte van betekening te dateren.

> Ten tweede stelt verzoekende partij vast dat op geen enkele voor partijen, noch voor de Raad voor Vreemdelingenzaken, objectieve en vaststaande wijze vaststaat noch kan gecontroleerd worden dat 11/6/2012 de datum van de beslissing is of was; Daarom moet er nog geen kwaadwilligheid in het spel zijn maar ook een vergissing is mogelijk; Om dit op een objectieve en tegensprekelijke wijze te laten vaststellen is nu juist de betekening in het leven geroepen, in casu zelf in het bijzonder bij middel van een bijlage 20, al dan niet met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze bijlage 20 staat een schorsend beroep open bij de Raad voor Vreemdelingenbewistingen;

Het was immers zo dat de wetgever de bedoeling had de aanvrager van een vestiging in een legaal verblijf te plaatsen tijdens de behandeling van zijn aanvraag. Tijdens de aanvraag (zes maanden is hij gedekt door een attest van immatriculatie model A), en zelfs nadien voor de beroepsperiode;

Wanneer men de redenering van verwerende partij volgt klopt de ratio legis van artikel 52 K.B. en 40ter en 42 Vreemdelingenwet van 15/12/1980 niet, nu er in casu een illegale periode is tussen het aflopen van de geldigheid van het attest van immatriculatie (afgelopen op 13/6/2012) en de betekening van de beslissing 5/12/2012.

> Ten derde wordt - indien de redenering en werkwijze van verweerster wordt gevolgd - de termijn van verval zoals bepaald in artikel 40ter, 42 Vreemdelingenwet en 52 K.B. van 8/4/1981 volledig uitgehold en nutteloos; Immers bij uitzondering, voegt de wetgever in de Vreemdelingenwet voor deze bijzondere categorie van beschermenswaardige vreemdelingen, een termijn van verval in. Deze invoeging van een zes maandentermijn was en is ingegeven om redenen van rechtszekerheid en duidelijkheid voor de bestuurde, zodat hij op relatief korte termijn weet waaraan hij toe is; Op datum van verval van de termijn

(en daar is tussen partijen geen discussie over) met name 13/6/2012 moet de bestuurde weten waar hij aan toe is, wat betekent in het negatieve geval de motieven waarom zijn aanvraag geweigerd werd; In casu was op 13/6/2012 aan verzoeker niets gekend van resultaat, laat staan de motieven van een eventuele beslissing; Terloops kan en moet er misschien op gewezen worden dat dit een schending inhoudt van de formele motiveringsplicht zoals opgelegd door artikel 2 en 3 van de Wet van 29 JULI 1991 - Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; Verwerende partij schendt dan ook op onmiskenbare wijze de ratio legis van de hiervoor geciteerde rechtsbepalingen;

> Ten vierde wordt aldus willekeur ingesteld;

Wanneer verwerende partij wordt toegelaten om naar eigen goeddunken op een eigen gekozen en veel later tijdstip de beslissing te betekenen, handelt zij naar willekeur; Wat weerhoudt verwerende partij de betekening uit te stellen ad infinitum? Op geen enkele wijze kan er enige controle uitgevoerd worden, noch door verzoeker noch door de Raad.

> Ten vijfde: Naar analogie kunnen andere voorbeelden uit de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 aangehaald worden; Om de ratio legis en de wil van de wetgever te beoordelen kan verwezen worden naar andere passages van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980; Bijvoorbeeld artikel 52/2 Vreemdelingenwet dat stelt: (...). In casu legt artikel 52/2 Vreemdelingenwet 2 termijnen op om een beslissing te nemen: respectievelijk binnen de 3 maanden en binnen de 15 dagen; Nergens in het voornoemde artikel staat geschreven dat de beslissing die (bijvoorbeeld binnen de 2 maanden moet worden genomen) ook moet betekend worden binnen die 2 maanden; Het spreekt immers voor zich dat de beslissing ook moet worden meegedeeld, en/of betekend aan de bestuurde, nu de termijn - zoals hiervoor reeds werd aangetoond - volledig uitgehold zou worden en geen zin meer heeft, dit minstens zou leiden tot willekeur;

> Tot slot verwijst verzoeker naar een andere zaak waarbij de Raad oordeelde dat de termijnen niet overschreden werden; Verzoekende partij stelt echter vast dat deze vergelijkende studie van verwerende partij niet opgaat en wel om volgende redenen: In het door verwerende partij aangehaalde voorbeeld is het evident dat de Raad tot het besluit komt dat de beslissing tijdig is, ze werd tijdig genomen en ook tijdig betekend, zodat er inderdaad geen discussie kan bestaan omtrent de data; Voor de einddatum wist de betrokkene in de door verwerende partij aangehaalde zaak wat de motieven waren van de weigering; Huidige zaak verschilt hiervan volledig, nu verzoekende partij slechts een beslissing mocht ontvangen (betekening) na de wettelijke einddatum nog eens zes maanden later, wat een verdubbeling van de wettelijk opgelegde termijn inhoudt; Het voorbeeld van verwerende partij kan dan ook niet worden weerhouden."

2.2. In een enig middel beroept verzoekster zich op een schending van de artikelen 40 ter en 42 van de vreemdelingenwet, en op artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981. Verzoekster betoogt dat de vervaltermijn, zoals voorgeschreven in artikel 52, § 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 is geschonden omwille van het feit dat binnen de in artikel 42 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn geen beslissing werd genomen.

Artikel 42 van de vreemdelingenwet bepaalt:

"§ 1. Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier."

In casu werd een beslissing genomen binnen de 6 maanden na de aanvraag. Verzoeksters kritiek dat "niets gebeurde" op 13 juni 2012 strookt niet met de gegevens van het dossier.

Immers, op 11 juni 2012, dus binnen de 6 maanden na 13 december 2011, werd een beslissing genomen houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Het feit dat de beslissing pas ter kennis werd gebracht in december 2012 doet hieraan geen enkele afbreuk.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat in de bijlage 19ter die verzoekster op 13 december 2011 ontving ter gelegenheid van de aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, is opgenomen: "De betrokkene wordt verzocht binnen de drie maanden, ten laatste op 13/09/2012 de volgende documenten over te leggen: bewijs bestaansmiddelen gevestigde, ziekteverzekering geldig in België, geregistreerd huurcontract of eigendomsakte". Aldus kreeg verzoekster drie maanden de tijd om het bestuur een voornoemde documenten over te maken.

Tevens wordt in de bijlage 19ter aangegeven: "De betrokkene zal ten laatste binnen de zes maanden, namelijk op 13/06/2012, uitgenodigd worden zich opnieuw bij het gemeentebestuur aan te bieden zodat de beslissing inzake deze aanvraag aan hem/haar kan worden betekend."

De bestreden beslissing werd genomen op 11 juni 2012. Dus binnen de wettelijke termijn van 6 maanden. De bestreden beslissing vormt geen schending van de artikelen 40ter en 42 van de vreemdelingenwet en van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981.

De kritiek in de synthesememorie op de nota van de verwerende partij doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Van de elementen waarop verzoeker kritiek levert, is geen spoor te vinden in de nota. De Raad wijst erop dat in artikel 39/81, vijfde lid van de vreemdelingenwet, dat voorschrijft dat in de synthesememorie alle aangevoerde middelen moeten worden samengevat bezwaarlijk kan worden gelezen dat een aanvulling van het middel in het kader van de synthesememorie toegelaten zou zijn. Er kan niet worden ingezien hoe het verbod uit artikel 39/60 van de vreemdelingenwet om andere middelen aan te voeren dan die welke in het verzoekschrift zijn uiteengezet, het mogelijk zou maken om een aangevoerd middel in de synthesememorie uit te breiden. Bovendien merkt de Raad op dat de aanvullende paragrafen in de synthesememorie onmogelijk kunnen worden beschouwd als een schriftelijke repliek op de nota met opmerkingen en verzoeker nergens verduidelijkt waarom hij de erin opgenomen kritiek niet reeds in het inleidend verzoekschrift had kunnen opnemen.

De Raad stelt vast dat de kritiek die verzoeker levert op de nota, in vier onderdelen, geen werkelijke repliek is (RvS 3 november 2014, arrest nrs. 229.004 en 229.005).

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend vijftien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC